

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 lutego 2014 r. w sprawie T-27/10 AC-Treuhand AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 17 kwietnia 2014 r. przez AC-Treuhand AG

(Sprawa C-194/14 P)

(2014/C 184/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: AC-Treuhand AG (przedstawiciele: adwokaci C. Steinle i I. Bodenstein)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku;
2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 – Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie;
pośilkowo, obniżenie wysokości grzywien nałożonych na wnoszącą odwołanie w art. 2 pkt 17) i 38) ww. decyzji;
3. pośilkowo w stosunku do wniosku zawartego w pkt 2 powyżej, odesłanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania zgodnie z oceną prawną wyrażoną w wyroku Trybunału;
4. w każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w związku z postępowaniem przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

1. Odwołanie zostaje wniesione od wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 6 lutego 2014 r. w sprawie T-27/10. W wyroku tym Sąd oddalił skargę z dnia 27 stycznia 2010 r. wniesioną przez wnoszącą odwołanie na decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.589 – Stabilizatory termiczne).
2. Wnosząca odwołanie podnosi w sumie cztery zarzuty:
3. W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, interpretując w szeroki sposób art. 81 WE (obecnie: art. 101 TFUE) z naruszeniem zasady legalności (*nullum crimen sine lege* i *nulla poena sine lege*) wyrażonej w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), tak że wymagany przez państwo prawa stopień określoności i przewidywalności znamion naruszenia przewidzianego w art. 81 WE nie jest już zapewniony w niniejszym przypadku. Tym samym Sąd naruszył art. 81 WE i art. 49 ust. 1 karty.
4. Zarzut drugi jest oparty na naruszeniu prawa, jakiego Sąd dopuścił się, gdy oddalał zarzut czwarty, oceniając błędnie granice, jakie w niniejszym przypadku zostały wytyczone uznaniu Komisji przysługującym jej przy ustalaniu grzywien przez zasadę legalności (art. 49 ust. 1 karty) oraz zasadę równego traktowania.
5. W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003 oraz wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien. Wnosząca odwołanie twierdziła, że nałożone na nią grzywny nie powinny być zostać ustalone ryczałtowo, lecz na podstawie wynagrodzenia otrzymanego za świadczenie usług związanych z naruszeniem zgodnie z metodologią przedstawioną w wytycznych z 2006 r. Sąd niesłusznie odrzucił to twierdzenie i uznał za odpowiednią wysokość grzywien.
6. W zarzucie czwartym wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 261 TFUE, art. 23 ust. 3 i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 z powodu niewystarczającego i błędnego wykonania przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania. Poza tym zdaniem wnoszącej odwołanie w ramach wykonywania przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania Sąd sam naruszył zasadę legalności (art. 49 ust. 1 karty), zasadę równego traktowania i zasadę proporcjonalności.